

ĐỒ O PHỐT TRONG TÂM HỒN TÔI

Trích:

"1. LỜI MỞ ĐẦU"

Thuở còn nhỏ, Mẹ tôi thỉnh thoảng vẫn dẫn tôi đến chùa Linh Sơn ở Đà Lạt để lễ Phật. Ngôi chùa ở trên một ngọn đồi thoải mái và nhìn ngó đi trà xanh ngút ngàn một màu xanh tươi sau lưng. Những tàng cây râm mát tạo cho chùa một khung cảnh yên tĩnh rất đáng yêu. Cảnh chùa Linh Sơn nhìn một góc một con dốc uốn éo lượn lờ mà tôi vẫn đi bộ hàng ngày qua đó để đến trường tiểu học VT. Vài năm sau đó, con dốc quen thuộc này lại dẫn tôi đến với trường Nữ Trung Học BTX, ngôi trường thân yêu mà tôi đó tôi dốc sức góp bao nhiêu bản bè thày cô đều ái trong đời. Tôi rất yêu những bậc thầy xây dựng đất nước dành cho khách thập phương những bậc thầy lên thăm chùa. Tôi thì chỉ nhớ những tí nào, thỉnh thoảng chỉ hăm hăm nhớ vài bậc thầy hay thầy nào trên cái dốc dẫn lên chùa. Tôi còn nhớ hai con số đã khiến lạnh, ngại an nhàn nhìn xuống con đường lên chùa, và chỉ bao giờ phiến trách tôi vì vì tôi thỉnh thoảng xuyên xoa đầu chúng tôi thì thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn xuống con đường, cho rằng ta đây oai quá, dám vuốt râu số 1 --hồn là oai và góp mảy lông vì vuốt râu hùm, -Số 1 chỉ được mệnh danh là Chúa Sơn Lâm hay sao?

Đạo Phật Trong Tâm Hồn Tôi _ (Bác Mù) (Tệp Ghi)

Written by Bác Mù

Thư Bý, 19 Tháng Mười 2013 09:27 - Last Updated Thư Bý, 19 Tháng Mười 2013 09:47

Đi chùa ngày rằm và tôi cũng thích thú lắm; lâu lâu tôi lại đi chùa cho tôi vài trái cây hay cái oản gói trong giấy bóng kính xinh ra phết. Tôi chưa hiểu gì về kinh kệ, nhưng tiếng chuông chùa vẫn luôn gọi trong tôi một cảm giác thoải mái, tĩnh lặng như chốn chùa êm ái. Ngày rằm tôi thấy mọi vật rất cung kính với các sư tăng, còn tôi thì chú ý đến chuyện quanh sân chùa, may mắn thì gặp được vài sư quen, may mắn thì được vài trái quýt hay một cái oản xanh xanh đỏ đỏ là vui suốt cả ngày. Ngày rằm tôi cho là làm sự đẹp lắm, suốt ngày chờ lo tụng kinh kệ, có đức sai cũng đâu ai biết, rồi được mọi người cung kính cúng dường nào xôi nào chè nào oản nào cam, ăn gì cho hết. Đó, Phật với Chùa trong tuổi thơ của tôi là thế đó.

Cuối năm 1969, Bà Mẹ tôi đưa cả gia đình về ở Saigon, thế là tôi cũng ngừng hẳn việc đi chùa --thực ra tôi có đi chùa đâu, chỉ đi trong phạm vi chùa Linh Sơn nhìn nhìn chơi mà thôi.

Năm 1976, Bà tôi mất. Cái tang lớn này làm gia đình tôi đau đớn không ít. Mẹ tôi mất một vài sự trở nên hơn niềm tang lớn bởi tôi. Ngày rằm gia đình nhà tôi đã sa sút rất nhiều sau biến cố 30 tháng 4, 1975. Mẹ tôi không đi khắp nhà mỗi vài sự trở nên cho đến 49 ngày; tôi bèn âm thầm lấy kinh sách ra đọc cho Bà tôi hàng đêm. Dù chưa được như trước, nhưng tôi rất chân thành niềm bài chú Vãng Sinh, "A ri đờ đa tỳ ca lan đờ, a ri đờ đa tỳ ca lan đờ, dà di nờ dà dà na, chớ đa ca lờ ta bà ha..." , rồi bài "Phật thuyết A Di Đà Kinh: Nhật thi Phật tử Xá Vương Quốc, Kệ Thơ Cổ Phật Viên...". Ba mươi năm đã trôi qua kể từ ngày tôi đọc các bài chú và kinh này mà tôi vẫn nhớ được vài câu dù thực tình không hiểu gì cả, kể ra cũng là cái duyên gì đây chăng? Nhưng cái duyên này cũng chỉ phát triển đến đó rồi thôi chớ rồi.

Năm 1995, mẹ tôi mất ở Saigon khi ba anh chị em và tôi đang ở San Jose. Tôi không vội đi tang lớn Mẹ tôi được, chỉ ra chùa Duyên Giác nhờ làm lễ phát tang và cầu nguyện cho bà Cố hàng tuần, và làm lễ thốt tuần cũng nhờ giúp năm nay đây. Nghe người nghe các sư làm lễ tụng cho nhiều hơn hẳn cùng một lúc, tôi không thấy cảm xúc mạnh mẽ như ngày xưa tôi âm thầm đọc kinh trước bàn thờ Bà tôi. Tôi thấy thoải mái có quay lại chùa để vái lạy bàn thờ Phật, cầu xin Phật phù hộ đỡ trì cho gia đình may mắn, xong quay lại trở về hình như của Mẹ tôi, kể cho bà Cố nghe về tình hình trong gia đình, cuối cùng chúc Bà Cố luôn vui vẻ bên cạnh Bà tôi. Ngoài việc thăm Bà Cố, tôi chỉ nghĩ đến chùa tí nào.

Trong một dịp tiệc gặp mặt các bạn học cũ tại Sacramento năm 2003, tôi tình cờ được gặp lại L. và Đ., hai bạn ngày xưa cùng đi học BTX với tôi. Hai bạn tôi thay đổi thật nhiều, nét mặt thật an lạc, vẻ bình an toát ra từ lời nói, chỉ cần nhìn hành động dù rằng cuộc đời hai bạn thăng trầm nào có thua ai. Trong dịp giúp vui văn nghệ, L. và Đ. lên hát và múa thật tự nhiên. Bài hát có câu: "Thế vào tâm tĩnh lặng, thế ra miệng mồm cười. An trú trong hiện tại, giờ phút đẹp tuyệt vời." Tôi rất ngạc nhiên, và có hỏi hai bạn làm thế nào mà xem có vẻ thoải mái trong hoàn cảnh thế, thì cả hai đều cho biết là nhờ vào giáo lý Phật Pháp. Câu trả lời của bạn đồng nghiệp

Đồ Phở Trong Tâm Hồn Tôi _ (Bác Mù) (Tập Ghi)

Written by Bác Mù

Thứ Bảy, 19 Tháng Mười 2013 09:27 - Last Updated Thứ Bảy, 19 Tháng Mười 2013 09:47

---

trong trí nhớ của tôi những duyên lành chắp đôi n, tôi lại tiếp tục quay cuồng theo nhịp sinh hoạt hàng ngày, bỏ quên đi những vấn đáp hai bên đã như những gieo xuống tâm tôi.

BÁC MÙ